

ת"פ 45994/08/21 - מדינת ישראל נגד סאמר אלסאנע, מאהר אקרע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 45994-08-21 מדינת ישראל נ' אלסאנע(עציר)
ואח'

כבוד השופטת טל לחיאני שהם	בפני
המאשימה	בעניין:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עוה"ד נטלי בן שושן	
נגד	
הנאשמים	
1. סאמר אלסאנע	
ע"י ב"כ עוה"ד אחמד וותד	
2. מאהר אקרע	
ע"י ב"כ עוה"ד נטלי אוטן	

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בהתאם להודאתם במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

נאשם 1 אף הורשע בביצוע עבירות בנשק (נשיאת נשק), עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין ועבירת ירי מנשק חם, עבירה לפי סעיף 340א(ב)(2) לחוק העונשין.

מכתב האישום המתוקן עולה כי בין הנאשמים ואחר לבין המתלון ישנה היכרות מוקדמת.

נאשם 1 והאחר הם אחים ולהם סכסוך קודם עם המתלון.

נאשם 2 והמתלון הם חברים ולא קיים סכסוך קודם ביניהם.

ביום 01/08/21, בשעות הערב, שהו המתלון ואשתו בדהריה והתכוונו לנסוע לביתם בנצרת. מכיוון שאזל להם הדלק ולא היה להם כסף לתדלק, פנה המתלון לנאשם 2 בבקשה כי ילווה לו סכום של 200 ₪, וכן ביקש מהנאשם שייפגשו מחוץ לשוב טראבין בשל אותו סכסוך. נאשם 2 נענה לבקשתו, והשניים סיכמו כי המתלון יגיע לתחנת דלק בכביש 310, סמוך לשוב טראבין (להלן: "מקום האירוע"), שם ייפגשו, ונאשם 2 ימסור למתלון את הכסף. במקביל, התקשר נאשם 2 לנאשם 1 ולאחר, מספר פעמים, ובשיחות אלה תכננו הנאשמים והאחר לפגוע במתלון בעת המפגש. בהמשך, בסמוך לשעה 23:34, נפגשו המתלון ואשתו עם נאשם 2 במקום האירוע. המתלון פתח את דלת רכבו על מנת לצאת ולפגוש את נאשם 2, אך לפתע הגיעו האחר ונאשם 1 ברכב בו נהג נאשם 1, האחר יצא מהרכב כשבאמתחתו אקדח והתקרב בריצה לרכבו של המתלון. המתלון סגר את דלת הרכב והתכוון להימלט, אך רכבו של נאשם 2 חסם לו חלק

מנתיב הנסיעה, ונאשם 2 הבחין כי האחר אוחז באקדח. האחר התקדם לכיוון רכבו של המתלונן וירה לכיוונו מטווח קצר, קליע אחד חדר את דלת הרכב ופגע ברגלו השמאלית של המתלונן, יצא ממנה וחדר גם לרגל ימין. מיד ובסמוך, יצא נאשם 1 מהרכב כשהוא אוחז באקדח וירה באוויר. המתלונן הרים את רגלו הימנית הפגועה והניח אותה על דושת הגז, נסע על השול הימני עקב החסימה החלקית של נאשם 2, ונמלט ממקום האירוע.

כתוצאה מהירי נגרמו למתלונן פצעי כניסה ויציאה ושבר פמור דיסטאלי ללא תזוזה ברגל ימין, וברגל שמאל פצעי כניסה ויציאה.

הסדר הטיעון

2. לאחר שנשמעה עדותם של מרבית עדי התביעה, הוצג הסדר טיעון, במסגרתו כאמור הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן.

באשר לנאשם 1 הוסכם כי המאשימה תעתור להטלת עונש מאסר בפועל בן 52 חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, בעוד ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש אך לא תוכל לעתור לאי הרשעתו.

באשר לנאשם 2 הוסכם כי המאשימה תעתור להטלת עונש מאסר בפועל בן 40 חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, בעוד ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש אך לא תוכל לעתור לאי הרשעתו.

במעמד הצגת ההסדר הוריתי על עריכת תסקיר נפגע עבירה למתלונן וכן על הפניית נאשם 1 לקבלת תסקיר שירות המבחן לאור גילו.

תסקיר נפגע עבירה

3. מפאת צנעת הפרט אתייחס בתמצית בלבד לתוכן תסקיר זה.

מהתסקיר עולה כי נפגע העבירה נשוי ולו ילד מנשואים קודמים שהוא לא מגדל. כיום מתגורר בשטחי הרשות הפלשתינית. בילדותו חווה חוסר יציבות ומגיל צעיר חבר לחברה שולית. הנאשמים והמתלונן הם קרובי משפחה. נאשם 1 היה בקשר קרוב עמו, אך לאור סכסוך ניתק הקשר ביניהם. נאשם 2 נותר עמו בקשר חברי ועל כן פנה אליו בבקשת סיוע ביום האירוע. במקום המפגש, עת ארבו לו הנאשמים והאחר, חש תחושת אימת מוות מוחשית ומערערת, קיפאון וחרדה, שהתעצמו על רקע הבהלה של אשתו, שנכחה ברכב, והחרדה והדאגה כלפיה מצדו. נפגע העבירה אף תיאר את הצורך שלו לברוח מבית החולים 'סורוקה' במהלך קבלת טיפול רפואי בשל החשש להמשך פגיעה מצד הנאשמים, אשר הוביל לכך שפנה לקבלת המשך טיפול רק במועד מאוחר יותר בשטחי הרשות הפלשתינית.

עורכת התסקיר התרשמה ממספר מוקדי נזק -

נזק בתחום הרפואי - בשבועות הראשונים סבל מכאבים עזים ברגלו, עם יכולת כמעט אפסית לזוז.

נזק בתחום התעסוקה - בשל הפציעה נאלץ להפסיק לעבוד, דבר אשר פגע בהליך שיקום שהחל טרם האירוע.

נזק בתחום מערכות היחסים - נפגע העבירה תיאר תחושת בגידה מצד בני משפחתו שפגעו בו. דבר שהוביל לפגיעה וערעור של אופן התייחסותו לערכים בסיסיים עליהם גדל, ובהם אמון וביטחון.

נזק בתחום היציבות - בשל האירוע והחשש מפגיעה נוספת הוא ואשתו נאלצו לנדוד בין מקומות מגורים והם אף נותקו מקשרים עם בני משפחה המתגוררים בארץ ומבנו - דבר שיצר תחושת בדידות, כאב ועצב.

עורכת התסקיר אף התרשמה מפגיעה במצבו הנפשי של נפגע העבירה כתוצאה מהאירוע, בליווי תחושות תסכול, חרדות, דריכות, בושה וחוסר אונים.

עורכת התסקיר, לאור תמונת הנזק ועל מנת לסייע לנפגע העבירה לקבל הכרה בפגיעה ובהשלכותיה, המליצה להטיל על הנאשמים פיצוי כספי משמעותי.

תסקיר לעניין נאשם 1

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 08/11/22 עולה כי מדובר בנאשם צעיר, בעל עבר פלילי, נשוי ואב לילדה שנולדה במהלך מעצרו בגין תיק זה. סיים 11 שנות לימוד ונשר מלימודים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. הנאשם מגיע מרקע משפחתי מורכב - אביו נפטר בהיותו צעיר, אמו נאלצה לעזוב לעזה עקב סכסוך, והוא גודל על ידי סבתו. הנאשם הופנה מספר פעמים בעבר לשירות המבחן, גורמי הטיפול התרשמו מגורמי סיכון רבים ושיתוף פעולה חלקי מצדו, והוא אף ריצה מאסר בפועל. כיום במעצר הוא מתפקד כנדרש, מוסר בדיקות שתן נקיות ואף שולב בהליכי טיפול, אם כי מדובר בטיפול ראשוני וכשברור שהנאשם זקוק להמשך טיפול.

באשר לעבירה עליה נותן את הדין - גורמי הטיפול התרשמו מהתייחסות מעורפלת ומצמצמת של הנאשם לאירוע, וזה טען כי אחיו לחץ עליו לירות בנשק, אך גם מהבעת חרטה על מעשיו.

לאחר שנבחנו גורמי הסיכוי אל מול גורמי הסיכון, ובהם מאפיינים שוליים ואלימים, היעדר כישורי חיים מיטיבים, צורך להשגת כסף גם במחיר של ביצוע עבירות, קשרים עם גורמים שוליים ועברו הפלילי - התרשם שירות המבחן מקיומה של רמת סיכון גבוהה מאוד להישנות עבירות ובפרט בתחום האלימות, ובשים לב אף לחומרת העבירה - נמנע מכל המלצה שיקומית בעניינו.

טיעונים לעונש

עדות המתלון לעונש

5. ביום 26/01/23 העיד המתלון וטען כי הפגיעה בו, שנעשתה על ידי שלושה מבני משפחתו, הייתה פגיעה קשה, ובגינה אף נזקק לטיפול רפואי ממושך, אשר כלל אף התניידות באמצעות כיסא גלגלים במשך 4 חודשים. עם זאת ציין כי כיום, לאחר תקופת החלמה, לא נותרה לו נכות כתוצאה מהאירוע. עוד תיאר המתלון תחושות של פחד, הן ביום האירוע והן בתקופה שלאחריו, אך עם זאת העיד כי נאשם 1 יצר עמו קשר שהוביל לעריכת 'סולחה', במסגרתה נאשם 1 התנצל בפניו, פיצה אותו, והושג פתרון לסכסוך שהיווה הרקע לאירוע, אולם הבהיר כי עדיין חי בתחושת פחד בשל העובדה ש"יש אנשים שלא עשו איתי סולחה". לשאלות ב"כ נאשם 2 הבהיר כי על אף שלא קדם סכסוך עם נאשם 2

לאירוע, מאחר וזה הכניס עצמו לאירוע - מצריך פנייה ממי מטעמו לצורך עריכת סולחה ובקשת סליחה ממנו.

טיעוני הצדדים לעונש

6. בטיעוניה בכתב הפנתה המאשימה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים, וסברה כי מידת הפגיעה בערכים אלה היא גבוהה נוכח חומרת התקיפה, הרקע לביצוע העבירות והשימוש בנשק חם.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טענה המאשימה כי מדובר בנסיבות חמורות, שכן מדובר באירוע של נקמה עבריינית הכוללת אף הצטיידות בנשק חם, שבוצע לאחר תכנון מוקדם.

עוד טענה כי לכל אחד מהנאשמים חלק מרכזי בביצוע העבירה, שכן נאשם 2 ניצל את האמון שנתן בו המתלונן, ותוך הצגת מצג שווא, ניצול הקרבה ביניהם וניצול מצוקתו - הוביל אותו ואת אשתו למקום האירוע. כמו כן, נאשם 2 חסם ברכבו את רכבו של המתלונן. נאשם 1 הגיע יחד עם האחר תוך שהוא הצטייד בנשק חם, בו אף עשה שימוש עת ירה באוויר מיד לאחר שהמתלונן נורה על ידי האחר.

כמו כן, הפנתה המאשימה לנזק הקשה שנגרם בפועל למתלונן כתוצאה ממעשי העבירות, וזאת לצד פוטנציאל הנזק המשמעותי עת נעשה שימוש בנשק חם.

עוד הפנתה המאשימה לחומרה שמייחס המחוקק לעבירות השונות אשר בביצוען הורשעו הנאשמים, אשר נלמדת מעונשי המאסר הקבועים בחוק לצד עבירות אלה.

כמו כן, בשל הנסיבות הקשות של האירוע, לצד הצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלימות בכלל וכאלה המבוצעות באמצעות נשק חם בפרט, כפי שעולה מפסיקה ענפה - טענה המאשימה כי קיימת חובה לקבוע מתחם ענישה מחמיר.

לאור המפורט, עתרה המאשימה לקביעת **מתחם עונש הולם הנע בין 40 ל-80 חודשי מאסר בפועל**, והפנתה לפסיקה אשר תומכת לטעמה בעתירתה לקביעת מתחם זה.

באשר לקביעת העונש בתוככי המתחם - המאשימה התייחסה להודאת הנאשמים במסגרת הסדר הטיעון שנעשתה רק לאחר שמיעת מרבית עדי התביעה ובכללם נפגע העבירה ואשתו, וכן הפנתה לעברם הפלילי של הנאשמים, ולהתרשמות שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 והערכת הסיכון הגבוהה בעניינו, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן.

לפיכך, בעניינו של נאשם 1 עתרה להטיל עונש מאסר בפועל בן 52 חודשים, ובעניינו של נאשם 2 עתרה להטיל מאסר בפועל בן 40 חודשים, ואלה לצד ענישה צופה פני עתיד וקנס. עוד עתרה להטלת פיצוי משמעותי ביותר, בגובה של עשרות אלפי שקלים, לנפגע העבירה, וזאת הן בשל הנזק הפיזי שנגרם לו והן בשל הנזק הנפשי והפגיעה בתעסוקה שנגרמו לו, והכל כפי כעולה מתסקיר נפגע העבירה.

7. ב"כ נאשם 1 סבר כי המאשימה טעתה בעתירתה לקבוע מתחם עונש הולם שתחתיתו ב-40 חודשי מאסר וטען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 24-36 חודשי מאסר בפועל בלבד.

בטיעוניו הפנה ללקיחת האחריות של הנאשם על מעשיו, לגילו הצעיר ולכך שעברו הפלילי איננו בתחום עבירות האלימות. כמו גם להבעת החרטה ולמאמציו לתקן את הנזק בעריכת 'סולחה' עם המתלונן ומתן פיצוי, וכן לעמדת המתלונן. עוד טען כי יש להתחשב בכך שהנאשם נגרר אחרי אחר כדי לרצות, וזאת על אף שברור כי אין באמור כדי להפחית ממידת אחריותו.

לאור האמור, עתר ב"כ נאשם 1 לכך שבית המשפט לא ימצה עם הנאשם את הדין.

יוער כי לבקשת ב"כ נאשם 1 ניתנו לו 7 ימים להגשת פסיקה לתמיכה בעתירתו, אולם עד כה טרם הוגשה פסיקה מטעמו.

נאשם 1 הביע חרטה על מעשיו, טען כי לא ישוב לסורו, וציין כי במהלך מעצרו נולדה לו בת שהוא לא ראה עד היום.

8. ב"כ נאשם 2 טענה כי לאור מהות ההסדר בו הסכימו הצדדים על טווח הענישה - "כשזה 0 עד 40" אין צורך לקבוע כלל מתחם ענישה. בטיעוניה הוסיפה כי קיימת פסיקה לכאן ולכאן בסוגיה אך לא הציגה פסיקה רלבנטית.

לחילופין, עתרה לקביעת מתחם שתחתיתו בעונש בן 20 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה ביחס לנאשם 2, טענה כי הנאשם אמנם היה שותף לביצוע העבירה של חבלה בכוונה מחמירה בכך שהוביל את המתלונן למקום האירוע, אך לא היה שותף לתכנון אירוע הירי, ובהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן - נודע לו על הצטיידותו של נאשם 1 בנשק חם רק במהלך האירוע עצמו. משכך, הפניית המאשימה לפסיקה הנוגעת לתכנון מוקדם של אירוע ירי איננו מתאים בעניינו של נאשם 2 והיה על המאשימה לבקש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לנאשם 2.

באשר לנזק שנגרם למתלונן, ב"כ נאשם 2 לא חלקה על הנזק הפיזי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, אולם ביקשה שבית המשפט יתחשב בדברי המתלונן לפיהם לא נותרה לו נכות כלשהי כתוצאה מהפציעה והוא פוצה על ידי משפחות הנאשמים. באשר ליתר הנזקים שפורטו בתסקיר נפגע העבירה, ביקשה ב"כ הנאשם להתייחס אליהם בזהירות, שכן לטעמה תמונת הנזק שהציג המתלונן איננה עולה בקנה אחד עם אורח החיים שניהל קודם לאירוע הירי, וזאת כפי שעלה במהלך שמיעת הראיות בתיק.

באשר לקביעת עונשו של נאשם 2 טענה ב"כ הנאשם כי עברו הפלילי איננו מכביד, והפנתה לכך שאין בעברו ריצוי עונשי מאסר ממושכים. עוד טענה ביחס ללקיחת האחריות, כי זו נעשתה לאחר שמיעת העדויות המרכזיות שהעלו קשיים ראייתיים משמעותיים שהובילו לתיקון כתב האישום, ועל כן אין להתייחס אליו כמי שלקח אחריות רק בשלב מאוחר או

ככזה אשר לא חסך העדת המתלון.

עוד ביקשה ליתן משקל לבקשת הסליחה של הנאשם מהמתלון במעמד דיון הטיעונים לעונש, וכן, הפנתה לעובדה כי במהלך ניהול ההליך, עת הנאשם שהה במעצר, אמו נפטרה ולא הותר לו להשתתף בהלוויה.

משכך, עתרה כי יוטל עונש מאסר בחלקו הנמוך של המתחם, אם כי לא בתחתיתו, ולהסתפק בעונש מאסר בן 24 חודשים לצד ענישה נלווית.

באשר לגובה הפיצוי, ביקשה ב"כ הנאשם לאבחן בין הנזק שנגרם במקרה שלפנינו למקרים אליהם הפנתה המאשימה, וזאת מאחר ובאותם מקרים הוגשו מסמכים רפואיים שהעידו על נכויות, וביקשה שלא להיעתר לעתירת המאשימה אף לעניין גובה הפיצוי.

ב"כ נאשם 2 הגישה פסיקה כתמיכה לעתירתה.

נאשם 2 הביע צער בפני המתלון, ביקש סליחה וציין כי יש לו 3 ילדים.

דיון והכרעה

9. בטרם הכרעה אתייחס בקצרה לטענת ב"כ הנאשם 2 באשר לצורך לקבוע מתחם עונש הולם במקרה בו מוצג הסדר טיעון הכולל "טווח ענישה".

כאמור, ב"כ הנאשם 2 טענה כי קיימות 2 גישות לשאלה זו אך לא תמכה טענתה בפסיקה רלבנטית. עיון בפסיקה מלמד כי זמן קצר לאחר כניסתו לתוקף של **תיקון 113 לחוק העונשין** קבעה כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ **3856/13 גוני נגד מדינת ישראל (03/02/14)** כי במקרה שכזה עדיין שומה על בית המשפט לגזור את הדין, ומכאן שעליו לשקול את כלל השיקולים שהתווה המחוקק בהתאם להוראת **סעיפים 40א - 40טו לחוק העונשין**, ומשכך יש מקום להתייחס לסוגיית מתחם העונש ההולם במקרה שכזה (סעיף 12 לפסק הדין).

גם בפסיקה מאוחרת יותר נדרש בית המשפט העליון לסוגיה זו וכך קבע:

"בית משפט זה נדרש זה מכבר לפרשנות "מערכת היחסים" בין הוראות התיקון לבין קיומו של הסדר טיעון, וקבע כי קיומו של האחרון אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת התיקון. היינו: אף אם יש הסכמה בין הצדדים לטווח ענישה, שהוא תוצאה של כוח מיקוח הצדדים, על בית המשפט לבחון את מתחם הענישה, המהווה קביעה נורמטיבית בדבר האיזון הראוי שנקבע על ידי המחוקק (ראו ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.12.2013); ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.2.2014))."

כפי שצינתי בעבר, לא רק שבית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בעת קביעת מתחם הענישה, אלא ראוי כי יקבע מתחם זה בנפרד מהסכמות אלו, וזאת כדי לאפשר את בחינת הסדר הטיעון לאור

העונש ההולם בנסיבות העניין (ע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.11.2021)).

[ראו: ע"פ 6197/20 מדינת ישראל נגד גולאני (28/11/21) (סעיף 16 לפסק הדין) וכן ע"פ 8622/21 הולר נגד מדינת ישראל (15/05/22)].

כמו כן, אך לאחרונה חודד בע"פ 7850/21 דסוקי נגד מדינת ישראל (09/06/22) (להלן: "פס"ד דסוקי") ביחס לסוגיה זו ולהשלכותיה כי: **"בקביעת מתחם הענישה בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים, והוא מוסמך, ואפילו נדרש, לקבוע את מתחם הענישה הראוי בהתאם להוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין ובהתייחס לנסיבות המקרה שלפניו ... אם לא כך יהיה, שיקול דעתו של בית המשפט לדחות הסדרי טיעון אשר נערכים בין הצדדים ישלל ממנו מניה וביה - תוצאה בלתי-רצויה ומנוגדת להלכה פסוקה..."**

10. משכך, אפנה בתחילה לקביעת מתחם העונש ההולם -

צודקת ב"כ נאשם 2 כי קיים שוני בין סעיפי העבירה המיוחסים לנאשמים, כמו גם שוני במעשים המיוחסים לכל אחד מהנאשמים במסגרת כתב האישום המתוקן. משכך, בקביעת מתחם העונש ההולם, בחלקים בהם קיים שוני בין הנאשמים, אתיחס בנפרד לכל נאשם, ובסופו של יום אקבע מתחם נפרד לכל נאשם.

על פי סעיף 40(א) לחוק העונשין בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

אין מחלוקת כי במקרה דנן, בעניינו של כל נאשם יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד שכן מדובר באירוע אחד.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם שמירה על ביטחון הציבור, השמירה על הסדר הציבורי, שלמות גופו ונפשו של נפגע העבירה ושלטון החוק.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הבינוני-גבוה, וזאת לאור התכנון המוקדם בהבאת נפגע העבירה למקום האירוע, תוך תיאום בין הנאשמים והאחר לפגוע בנפגע העבירה, וחסימה חלקית של רכב המתלונן באופן שהקשה עליו להימלט מהמקום, וכן בשים לב לנזק שנגרם לנפגע העבירה כתוצאה מהירי לעברו. הגם שנאשם 2 לא ידע על הצטיידותו של נאשם 1 והאחר בנשק חם לצורך הפגיעה בנפגע העבירה, הרי שעצם התכנון לפגוע בו והנזק שנגרם בפועל - מביאים לכלל מסקנה כי מדובר באירוע בעל פגיעה משמעותית בערכים המוגנים.

לא יכולה להיות מחלוקת באשר לחומרה היתרה שיש בעבירות אלימות בכלל, ובמיוחד כאלה שנעשה בהם שימוש בנשק חם שהוביל לפגיעה קשה בנפגע העבירה, לצד ערעור תחושת הביטחון של כלל הציבור [ראו: ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נגד רייכמן (07/02/05)].

בית המשפט העליון בהחלטות רבות מספור חזר על הצורך להחמיר בענישה במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם על רקע סכסוך קודם כדרך לפתרון הסכסוך, והצורך בהחמרה בענישה כדי להביא למיגור התופעה. כך לדוגמה בע"פ 9104/20 מדינת ישראל נגד טבצ'ניקוב (04/03/21) (להלן: "פס"ד טבצ'ניקוב") קבע בית המשפט כי **"השימוש**

הנפוץ בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים תוך נטילת החוק לידי מבצע העבירה; הסיכון הנשקף משימוש בנשק כלפי הציבור כולו, וקורבן העבירה בפרט; והמחירים החברתיים הרבים הנלווים למעשים אלו - בין היתר בשל הפגיעה בתחושת הביטחון הכרוכה בהם - מחייבים ענישה מוחשית ומרתיעה כלפי עבירות הכוללות שימוש בנשק חם כאמצעי ליישוב סכסוכים, במטרה לצמצם תופעה נפסדת זו."

ודוק, הגם שנאשם 2 לא ידע מראש כי עתיד להיעשות שימוש בנשק חם באירוע, אך ידע שהבאת המתלונן למקום נועדה לפגוע בו, אין בה כדי להפחית מחומרת האירוע בקביעת מתחם הענישה בעניינו, וזאת בשים לב לתוצאות החמורות של האירוע בגין הורשע נאשם 2 והפגיעה הקשה שיש לאירוע מסוג זה בתחושת הביטחון של הציבור בכלל.

צודקת המאשימה בטיעוניה כי חומרת העבירות יכולה להילמד אף מעונש המאסר בן 20 שנה שקבע המחוקק לצד העבירה בה הורשעו שני הנאשמים, וביתר שאת בעניינו של נאשם 1 אשר אף הורשע ב-2 עבירות נוספות שעניינן נשיאת נשק יורי באזור מגורים שהעונשים נקבעו לצדם אף הם עונשי מאסר משמעותיים, 10 שנים ו-5 שנות מאסר, בהתאמה.

כמו כן, על הצורך להילחם במבצעי עבירות אלימות תוך שימוש בנשק חם ביד קשה, תוך הטלת עונשים מרתיעים כבר נכתב רבות, ובין היתר נקבע בע"פ 147/21 מדינת ישראל נגד ביטון (14/02/21) כי: "הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העבריינים עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק".

מדיניות הענישה הנהוגה

11. בטרם הפנייה לפסיקה הנוהגת אציין את הידוע לכל ולפיו הפסיקה הנוהגת מהווה פרמטר אחד מתוך מספר פרמטרים שהתווה המחוקק לבתי המשפט בקובעם את מתחם העונש ההולם ו"מלאכת הענישה לעולם אינה מתמטית, ועליה להיגזר מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה לגופו".

[ראו: ע"פ 4232/20 פלוני נגד מדינת ישראל (12/11/20) (פסקה 9)].

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי הגם שקיים מנעד ענישה רחב, תוך שבתי המשפט שוקלים פרמטרים שונים ובהם מידת התכנון שקדם לאירוע, מידת המעורבות של כל נאשם באירוע הירי והתקיפה, מיקום ביצוע העבירה, הנזק שנגרם בפועל, לצד הנזק הפוטנציאלי - הרי שככלל בעבירות מסוג זה מוטלת ענישה הכוללת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח לתקופה ממושכת.

והערה נוספת בטרם הפניה לפסיקה - הגם שנסיבות ביצוע העבירה של כל אחד מהנאשמים שונות, אציג במאוחד את כלל הפסיקה, ומתוכה אלמד את מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לכל אחד מהנאשמים באופן שישפיע על קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו.

ומכאן לענישה הנוהגת:

בע"פ 6865/22 מדינת ישראל נגד ג'בארין (17/01/23) קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על קולת העונש בעניינו של משיב אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק וירי באזור מגורים. זאת בגין אירוע שבמסגרתו הגיע המשיב עם אחר אשר נשא עמו נשק, וזאת בידיעת המשיב, לביתו של אחד המתלוננים. משהגיעו למקום ירד המשיב מהרכב, התלקח ויכוח בינו לבין המתלונן, או אז חזר המשיב לרכב והאחר יצא מהרכב, התקרב אל אותו מתלונן, ירה לכיוון הקרקע, ולאחר מכן ירה לעבר רגליו של המתלונן מספר כדורים שפגעו ברגלו. משהתקרב למקום מתלונן נוסף - ירה האחר גם לעבר רגליו. כתוצאה מהאמור נגרמו למתלונן הראשון חבלות חמורות ופציעות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 60-36 חודשי מאסר בפועל, והטיל על המשיב, נעדר עבר פלילי, 36 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצויים בסך ₪ 5,000 ו-2,500 ₪. בית המשפט העליון קבע כי על אף שהנאשם עצמו הוא לא זה שירה בנשק, גזר דינו חורג לקולה ממדיניות הענישה המקובלת, ומשכך החמיר עונשו והטיל עליו 48 חודשי מאסר בפועל, תוך הותרת יתר רכיבי הענישה על כנם.

בע"פ 1682/22 סבג נגד מדינת ישראל (11/09/22) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת נשיאת נשק, החזקת סכין וירי באזור מגורים בצוותא חדא. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך קיים, הגיע המערער, יחד עם אחרים, סמוך לביתו של המתלונן, אשר שהה במקום עם מספר אנשים אחרים. משהגיעו למקום, החלו חילופי צעקות וגידופים בין המערער והאחרים לאותה חבורה, או אז יצאו המערער והאחרים מהרכב, כשהמערער ואחר נושאים אקדחים. בשלב זה אחד מאותה חבורה דקר את המערער ברגלו ובגבו, והמערער דרך את האקדח וירה ירייה אחת. גם האחר ניסה לירות - אולם לא הצליח בשל נפילת המחסנית. בהמשך למתואר, המערער והאחרים נכנסו לרכב והמערער הוציא את ידו הימנית, אשר אחזה באקדח, אל מחוץ לחלון וכיוונו לעבר בני החבורה. המערער והאחרים נסעו לכיוון בית החולים ונעצרו על ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 60-30 חודשי מאסר בפועל והטיל על המערער, בעל עבר פלילי מכביד, עונש מאסר בן 45 חודשים לצד מאסרים מותנים. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם הולם את חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, לצד נסיבותיו האישיות של המערער ואינו מצדיק התערבות.

בפס"ד דסוקי דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת חבלה בכוונה מחמירה ובנשיאת נשק. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך, עקב המערער אחרי המתלונן שנסע ברכבו, כשהוא מצויד באקדח, ולאחר שעצר את רכבו ליד רכבו של המתלונן - שאל לשלומו, ובעוד זה עונה - ירה לעברו 3 יריות, שאחת מהן פגעה ברכו. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש שיכלול 5 שנות מאסר, כולל הפעלת המאסר המותנה, לצד הטלת מאסר מותנה ופיצוי, והמערער יוכל לטעון באופן חופשי. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 וחצי ל-7 וחצי שנות מאסר בפועל, קבע כי אין ליתן משקל משמעותי לסולחה שבוצע, והטיל על המערער, בעל עבר פלילי, 51 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 75,000 ₪ וכן הפעיל מאסר מותנה, חציו בחופף, כך שבסך הכל הוטלו על הנאשם 57 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הדגיש כי בית המשפט איננו כבול להסכמות הצדדים ויכול לקבוע מתחם אשר הרף העליון שלו יותר מטווח הענישה שהוסכם בין הצדדים, וכי העונש שהוטל על המערער מוצדק ואף מתון.

בע"פ 6496/21 ריאן נגד מדינת ישראל (20/12/21) דחה בית המשפט העליון, בין היתר, את ערעורו של מי

שהורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק, ירי מנשק חם, איומים ונהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך קיים, ערכו הנאשם ושניים אחרים תצפית ומעקב אחרי המתלוננים, הצטיידו בשני אקדחים ובתחמושת, והגיעו לפארק בו שהו המתלוננים, כשהמערער נוהג ברכב. משהגיעו למקום ירה אחד מהשלושה ירייה בודדת לעבר המתלוננים, אשר לא פגעה בהם. בהמשך למתואר, משהבחינו המערער והאחרים במתלוננים נוספים - נסעו אחריהם, והאחרים ירו לעבר רכבם, כך ששלושה קליעים פגעו בחלקו האחורי של הרכב וקליע אחד חדר לתוכו, וכן פגע קליע נוסף ברכב אחר וקליע נוסף שפשף את מעילו של מתלון נוסף אשר לא היה חלק מהסכסוך. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3-6 שנות מאסר בפועל והטיל על המערער, נעדר עבר פלילי, 4 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, וזאת על אף קיום סולחה בין הצדדים. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם הולם את מעשיו החמורים ואת רף הענישה הקיים, וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. כמו כן, חזר וציין, בין היתר, כי סולחה אינה מהווה תחליף לענישה על פי חוק ביד הרשויות המוסמכות לכך והיא רלוונטית בעיקר לעניין סוגיית נטילת האחריות של הנאשם ויש לבחון כל מקרה לגופו.

בפס"ד טבנצ'ניקוב החמיר בית המשפט העליון את עונשו של המשיב, אשר הורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירות חבלה בכוונה מחמירה, נשיאה והובלה של נשק והחזקת סם לצריכה עצמית. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, לאחר דין ודברים עם נפגע העבירה, שלף המשיב אקדח, דרך אותו, הצמידו לחלק העליון של ירך המתלון, וירה כדור אחד אשר גרם לשבר שהצריך ניתוח. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 2.5 ל-5 שנות מאסר בפועל. על אף עבר פלילי, מאסר מותנה בר הפעלה ותסקיר שהעריך מסוכנות גבוהה להישנות עבירות - הטיל בית המשפט ענישה בתחתית המתחם שקבע, מאסר בפועל למשך 30 חודשים, תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף, וזאת לאור גילו הצעיר, מצבו האישי והמשפחתי ומאמציו להשתקם. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם מקל עמו יתר על המידה עד כדי סטייה מהותית מהענישה הנוהגת, והחמיר עונשו ל-4 שנות מאסר בפועל, לצד הפעלת המאסר המותנה כולו במצטבר, כך שהוטלו על המשיב בסך הכל 5 שנות מאסר בפועל, תוך הוספת רכיב פיצוי על סך 10,000 ₪.

בע"פ 6101/16 עווד נגד מדינת ישראל (28/06/17) הקל בית המשפט העליון במידת מה בעונש מאסר בפועל שהוטל על המערער בגין הרשעתו, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק, יריות באזור מגורים, שיבוש מהלכי משפט ושינוי זהות של רכב. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך קיים, ארב לנפגע העבירה וירה בו מספר פעמים לכיוון פלג גופו התחתון ופגע ברגליו באופן שהצריך טיפול באשפוז. משנמלט המערער מהמקום בנסיעה על אופנועו, רדף אחריו נפגע העבירה בנהיגה ברכבו, התנגש בו וגרם לנפילתו וחבלתו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6-12 שנות מאסר בפועל והטיל על המערער, בעל עבר פלילי מכביד, עונש מאסר בן 9 שנים לצד מאסר על תנאי ופיצוי בסך 25,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם אשר נקבע מעט רחב ומחמיר, והתערב בעונש המאסר כך שהפחיתו ל-8 שנים, וזאת לאור העובדה שהירי כוון לפלג גופו התחתון של נפגע העבירה ובשים לב לפגיעה בפועל בו שהוגדרה כלא קשה.

בע"פ 875/12 אבו טהה נגד מדינת ישראל (07/01/13) אוחדו מספר ערעורים, בהם ערעור המדינה על קולת העונשים שהוטלו על משיבים שהורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות קשירות קשר לביצוע פשע, חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק וירי באזור מגורים. זאת בגין אירוע שבמהלכו, על רקע סכסוך, ארבו המשיבים למתלון, המשיב 2 שלף אקדח, הורה למתלון להרים ידיים ולשכב על הרצפה, והמשיבים האחרים הצטרפו אליו כשהם אווזים באלות. כאשר המתלון החל להימלט, רדפו אחריו המשיבים, תוך שהמשיב 2 יורה לעברו מספר יריות ומשהשיגוהו אף האחרים

- הכוהו באלות. כתוצאה מהמתואר, כדור אחד פגע במותנו של המתלון באופן שהצריך טיפול רפואי ואשפוז למשך מספר ימים. בית המשפט המחוזי ערך אבחנה בין המשיב 2 ליתר המשיבים, שכן אלה לא ירו בפועל במתלון, וכן ערך אבחנה בין משיבים נעדרי עבר פלילי לאלה שיש להם הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי הטיל על המשיב 2 מאסר בפועל בן 50 חודשים, על המשיבים נעדרי עבר פלילי הטיל 30 חודשי מאסר בפועל, ועל המשיב שלו הרשעות קודמות ונדון גם בגין הפרת הוראה חוקית וביצוע עבירות רכוש - הטיל 33 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המשיבים על הכרעת הדין וחומרת העונש וקיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וזאת לאור מדיניות הענישה המחמירה בעבירות מסוג זה ועל אף קיומה של סולחה. לגבי המשיב 2, העברין העיקרי שירה בפועל, החמיר בית המשפט העליון את עונשו ל-66 חודשי מאסר בפועל. לגבי המשיב 1, שהוא בעל עבר פלילי ואף הורשע בשתי עבירות נוספות כאמור, החמיר בית המשפט העליון את עונשו ל-46 חודשי מאסר בפועל. לגבי משיבים 3 ו-4, נעדרי עבר פלילי, החמיר בית המשפט את עונשם ל-42 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, בית המשפט העליון מצא לנכון להדגיש "כי בעונשים אלה, אין משום מיצוי הדין עם המשיבים, וזאת בהיותנו נאמנים לגישה המקובלת, לפיה אין זה מדרכה של ערכאת ערעור למצות את מלוא חומרת הדין...". נוסף על המפורט באשר לגזרי הדין אשר הוטלו על המשיבים, על כל אחד מהם אף הוטלו מאסרים מותנים, קנס, ופיצוי למתלון בסך 7,500 ₪.

בת"פ (מרכז) 6961-02-22 מדינת ישראל נגד אבו רקייק ואח' (12/12/22), אליו הפנתה ב"כ הנאשם 2, נגזר דינם של שניים מתוך שלושה נאשמים בגין אירוע בו נאשם 2 הודה בביצוע עבירות קשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק, בעוד נאשם 3 הודה בביצוע עבירות קשירת קשר, סיוע לחבלה בכוונה מחמירה וסיוע לנשיאת נשק. זאת בגין אירוע בו על רקע סכסוך, עקבו הנאשמים אחר המתלון בעודו נוהג ברכב בכביש 6 עת נאשם 3 נוהג ברכב בעוד נאשם 2 מצויד באקדח. במהלך הנסיעה, נצמד נאשם 3 עם רכבו לרכב בו נהג המתלון ונאשם 2 ירה באמצעות האקדח חמישה כדורים שחוררו את דופן הרכב. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם לנאשם 2 הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר ובעניינו של נאשם 3 קבע מתחם עונש הולם הנע בין 5-2 שנות מאסר. לאור גילם הצעיר, העדר עבר, לקיחת אחריות, ובמידה מסוימת גם בשל עריכת הסכם סולחה בין הצדדים, הסתפק בית המשפט בהטלת ענישה ברף התחתון של המתחם. על נאשם 2 הטיל בית המשפט 52 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית ובכלל זה פיצוי למתלון על סך 10,000 ₪, ועל נאשם 3 הטיל בית המשפט 28 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית ובכלל זה פיצוי למתלון על סך 5,000 ₪. ודוק, בשונה מהמקרה שלפני, המתלון לא נפצע כתוצאה מהירי שבוצע לעברו ונאשם 3 הורשע בסיוע לעבירות בלבד.

לא מצאתי מקום ללמוד מת"פ **57474-03-19** אליו הפנתה ב"כ נאשם 2, וזאת בשים לב לשוני המהותי בין האירועים - שכן באותו המקרה התפתח קרב יריות בין נאשם 1 למתלון שאף הוא אחז בנשק שלא כדין והוביל לפציעת שניים מהנאשמים, מעשה שבגינו המתלון לא הועמד לדין. כמו כן, לא מצאתי לנכון ללמוד מתפ"ח **40489-05-11** אליו הפנתה ב"כ נאשם 2, וזאת בשים לב לשוני המהותי שבנסיבות ביצוע העבירות בין מקרה זה למקרה עומד לפניי היום. עוד לא מצאתי ללמוד מת"פ **72146-11-20** אליו הפנתה ב"כ הנאשם 2, לאור השינוי המהותי בסעיפי האישום, לצד הנסיבות השונות ובהם אף לעובדה כי לא נגרמה חבלה כלשהי למתלון.

נסיבות ביצוע העבירה

12. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, האירוע בוצע לאחר תכנון מוקדם של נאשם 2 עם נאשם 1 והאחר להבאת המתלונן למקום האירוע, תוך שימוש באמון שרוכש המתלונן כלפי נאשם 2 וניצול העובדה שהיה זקוק לעזרתו, והכל על מנת לפגוע בו על רקע הסכסוך הקודם שהיה לו עם נאשם 1. לא זו אף זו, במסגרת התכנון הצטיידו נאשם 1 והאחר בנשק חם, והגיעו עם לא פחות משני כלי נשק בהם נעשה שימוש במהלך האירוע. ודוק, על אף שנאשם 2 לא ידע מראש כי נאשם 1 והאחר יגיעו מצוידים בנשק חם לאירוע - אין מחלוקת כי נאשם 2 הביא את נפגע העבירה למקום האירוע תוך תיאום עם נאשם 1 והאחר וזאת על מנת לפגוע בנפגע העבירה, הגם שלא היה מעורב כלל בסכסוך שהיווה את הרקע לביצוע העבירות. כמו כן, ברי כי הצטיידות מראש בנשק חם ושימוש בו במהלך האירוע, כפי שעשה נאשם 1, הגם שהוא לא היה מי שירה במתלונן, היא נסיבה משמעותית שיש בה כדי להוביל להבדל בקביעת המתחם בעניינם של הנאשמים.

חומרה יתרה יש באירוע עת מעבר לירי לעבר פלג גופו התחתון של המתלונן שנעשה על ידי האחר - נאשם 1 המשיך בירי, עת עמד בסמוך לרכב המתלונן, וירה באוויר, וכל זאת בזמן שנאשם 2 חוסם את דרכו של המתלונן באמצעות רכבו ומקשה עליו למלט עצמו מהמקום.

כתוצאה מאירוע הירי נפצע נפגע העבירה באופן משמעותי - הקליע אשר נורה לרגלו חדר את שתי רגליו ונגרמה לו חבלה משמעותית. כעולה מדברי המתלונן, מפאת חששו מפני המשך התקיפה הוא אף הפסיק קבלת טיפול רפואי בבית חולים בבאר שבע ונאלץ לקבל הטיפול במועד מאוחר יותר בבית חולים בשטחי הרשות הפלשתינית - טיפול אשר הוביל להחלמה מלאה שלו. מעבר לאמור, כעולה מתסקיר נפגע העבירה, כתוצאה מהימצאותו בסיטואציה בה נורו לעברו ולידו כדורים מנשק חם, עת אשתו יושבת עמו ברכב ומתקשה, בשל חסימה חלקית של הדרך שנעשתה על ידי נאשם 2 ובשל פציעתו, לברוח מהמקום - חווה אירוע טראומתי בו חש אימה ופחד לחייו ולחיי אשתו. לא זו אף זו, ברי כי אירוע בו נעשה שימוש בנשק חם יש בו פוטנציאל נזק משמעותי יותר מהנזק שנגרם בסופו של יום לנפגע העבירה.

13. בהתאם ל**תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג)** מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** בגין העבירות עליהן נותן **נאשם 1** את הדין נע בין **40-60 חודשי מאסר בפועל**.

בהתאם ל**תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג)** מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליהן נותן **נאשם 2** את הדין נע בין **32-48 חודשי מאסר בפועל**.

קביעת העונש בתוככי המתחם

נאשם 1

14. הנאשם צעיר, יליד 2000, בעל רקע אישי מורכב, שהודה ולקח אחריות על מעשיו, אך גם, כפי שטענה ב"כ המאשימה - הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשלב מתקדם של ההליך, לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה. כמו כן, על אף גילו הצעיר, מדובר במי שלחובתו 2 הרשעות קודמות בגין מספר עבירות רכוש, שבגין ביצוען אף ריצה בעבר עונש מאסר בפועל.

עוד יש לשקול את התרשמות שירות המבחן מהתייחסות מצמצמת ומעורפלת לאירוע, קיומם של מאפיינים שוליים

ואלימים ואת צורך להשגת כסף גם במחיר של ביצוע עבירות, לצד הערכת הסיכון הגבוהה מאוד להישנות עבירות. עוד אשקול את עדותו של המתלונן, לפיה נאשם 1 פעל על מנת לקיים "סולחה" ואף פיצה אותו בגין האירוע. ברי כי עריכת 'סולחה' היא גורם שיש בו כדי להביא להפחתת סיכון ואף יש בה כדי להעיד על לקיחת אחריות. עם זאת, כמפורט לעיל, 'סולחה' איננה חזות הכל והיא איננה שיקול מכריע בקביעת העונש [ראו גם ע"פ 324/19 פלוני נגד מדינת ישראל (08/05/19), ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נגד סובח (05/11/19)].

נאשם 2

15. הנאשם צעיר, יליד 1994, הודה ולקח אחריות על מעשיו, שאף הוא, כפי שטענה ב"כ המאשימה - לקח אחריות על מעשיו רק בשלב מתקדם של ההליך ולאחר שמרבית עדי התביעה נשמעו. עם זאת, בשונה מעניינו של נאשם 1, לא ניתן להתעלם מכך ששמיעת הראיות בעניינו הובילה לתיקון משמעותי של כתב האישום ביחס אליו, ועל כן ניתן לראות בו כמי שלקח אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה בה הדבר התאפשר. זאת ועוד, במעמד הדיון אף ביקש נאשם 2 סליחה מהמתלונן, אם כי עשה כן רק לאחר שבאת כוחו פנתה וביקשה ממנו לעשות זאת.

נוסף על האמור, על אף גילו הצעיר, מדובר במי שלחובתו 3 הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות ורכוש רבות, ושאר ריצה בעבר עונשי מאסר שלא רק שלא הרתיעו אותו מהמשך ביצוע עבירות - אלא שמעשיו האלימים אף הסלימו עד כדי מעורבות באירוע חבלה בכוונה מחמירה בה נעשה שימוש בנשק חם במהלך האירוע ובמסגרתו נגרם נזק משמעותי לנפגע העבירה.

הרתעת הרבים

16. האלימות הפושה בחברה, אשר פוגעת בגוף ובנפש ויוצרת תחושת חוסר ביטחון אצל תושבי המדינה, מחייבת את בתי המשפט להחמיר בענישה, תוך תקווה כי החמרה זו תוביל להרתעת הרבים, וזאת כפי שעולה אף מהפסיקה שהוצגה לעיל.

17. במצב דברים זה באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על כל אחד מהנאשמים ענישה בחלקו הבינוני של המתחם אשר נקבע בעניינו.

רכיב הפיצוי:

18. בהתאם להלכה הנוהגת ובשים לב להוראת סעיף 77(ב) לחוק העונשין, תכלית הפיצוי במסגרת הליך זה הוא מתן הכרה לסבל שנגרם לנפגע העבירה, באופן העשוי אף לתרום לשיקומו.

כמו כן, כבוד השופט ג' קרא בע"פ 764/21 מדינת ישראל נגד אבו לבן (21/04/21) ציין כי:

" סעיף 77(ב) לחוק העונשין מורה לבית המשפט לקבוע את הפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, לפי מידת

הנזק או הסבל שנגרמו ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים. תכליות פסיקתם של פיצויים לפי הסעיף, כוללות את הצורך ליתן סעד מידי לנפגע; להכיר בסבלו; ולקדם אפשרות להיטהרות העבריין עצמו, באופן העשוי לתרום לשיקומו (ראו למשל: רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל...).

במקרה דנן, לאור הנזק המשמעותי שנגרם לנפגע העבירה כתוצאה מאירוע הירי לעברו, לצד תחושת האימה שחווה, ובשים לב להמלצת עורכת תסקיר נפגע העבירה, כמפורט לעיל, יש לקבוע תשלום פיצוי משמעותי לנפגע העבירה.

בקביעת גובה הפיצוי אשקול את מדיניות הענישה כפי שהוצגה בסקירת הפסיקה דלעיל, תוך אבחון גובה הפיצוי בין הנאשמים בהתחשב במידת אחריותו של כל נאשם בגרימת הנזק לנפגע העבירה, ואף את תשלום הפיצוי למתלונן במסגרת הסולחה, על אף שהמתלונן לא נשאל על גובה הפיצוי המדויק.

19. סוף דבר אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים :

נאשם 1

1. 52 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ג' לפרק י' לחוק העונשין ו/או סעיף 144 לחוק העונשין ו/או סעיף 340 לחוק העונשין.

3. הנאשם ישלם פיצוי על סך 10,000 ₪ למתלונן.

הפיצוי ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 90 יום מהיום.

נאשם 2

1. 40 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ג' לפרק י' לחוק העונשין.

3. הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך 6,000 ₪.

הפיצוי ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.